

Lectio Divina segédanyaga

Évközi 13. vasárnap

B évi

Mk 5,21-43

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,

Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor – teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Amikor Jézus a bárkával ismét átért a túlsó partra, a tó partján nagy tömeg sereglett köré. Ekkor jött egy Jairus nevű férfi, a zsinagóga előjárója, s mihelyt meglátta, lába elé borult, és igen kérte: „Halálán van a lányom. Gyere el, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.” El is ment vele. Nagy tömeg kísérte, ott tolongtak körülötte. Volt ott egy asszony, aki már tizenkét éve vérfolyásban szenvedett, és sokat kiállt az orvosoktól, mindenét rájuk költötte, de semmi javulás nem mutatkozott, inkább romlott az állapota. Hallott Jézusról, azért átfurakodott a tömegben, és hátulról megérintette a ruháját. Így gondolkodott magában: „Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.” Rögtön meg is szűnt a vérfolyása, érezte testében, hogy meggyógyult. Jézus nyomban észrevette, hogy erő ment ki belőle. A tömeghez fordult: „Ki érintette meg a ruhámat?” Tanítványai ezt válaszolták: „Látod, hogy tolong körülötted a tömeg, mégis kérdezed: Ki érintett meg?” De ő körülnézett, hogy lássa, ki volt az. Az asszony félve, remegve – mert hisz tudta, hogy mi történt vele – előlépett, leborult előtte, és őszintén bevallott mindent. Ő megnyugtatta: „Leányom, hited meggyógyított. Menj békével, és maradj egészséges!” Még beszélt, amikor a zsinagóga előjárójának házából jöttek és közölték: „Mehalt a lányod. Minek fárasztanád tovább a Mestert?” A hír hallatára Jézus így bátorította a zsinagóga előjáróját: „Ne félj, csak higgy!” Péteren, Jakabon és Jánoson, Jakab testvérén kívül senkinek nem engedte meg, hogy vele menjen. Amikor odaértek az előjáró házához, nagy sírást-rívást, sok siratót, jajgatót találtak ott. Bement, s így szólt hozzájuk: „Mit lármáztok itt, mit sírtok? A kislány nem halt meg, csak alszik.” Erre kinevették. Ő azonban mindenkit kiküldött, maga mellé vette a gyermek apját, anyját, s kísérőivel együtt bement abba a helyiségbe, ahol a kislány feküdt. Megfogta a kislány kezét, s így szólt hozzá: „Talita kum”, ami annyit jelent: „Kislány, parancsolom, kelj föl!” A kislány fölkel, és elkezdett járkálni. Tizenkét éves lehetett. A nagy csodálkozástól azt se tudták, hová legyenek. De ő szigorúan meghagyta nekik, hogy senki se tudjon a dologról, aztán még figyelmeztette őket, hogy azonnal adjanak a kislánynak enni.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

21 Καὶ διαπεράσαντος τοῦ Ἰησοῦ {ἐν τῷ πλοίῳ} πάλιν εἰς τὸ πέραν συνήχθη ὄχλος πολὺς ἐπ’ αὐτόν, καὶ ἦν παρὰ τὴν θάλασσαν.

És miután Jézus hajón ismét átkelt a túlsó partra, sok tömeg gyűlt össze köréje, és a tenger mellett volt.

22 καὶ ἔρχεται εἰς τῶν ἀρχισυναγῶγων, ὀνόματι Ἰαίρος, καὶ ἰδὼν αὐτὸν πίπτει πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ

És jön a zsinagógai elöljárók közül egy, név szerint Jairus, és látva őt a lábához leborul,

23 καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν πολλὰ λέγων ὅτι Τὸ θυγάτριόν μου ἐσχάτως ἔχει, ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῆς τὰς χεῖρας αὐτῆ ἵνα σωθῆ καὶ ζήσῃ.

és hathatósan kérleli őt mondva: „A kislányom a végét járja, eljőve tedd rá a kezedet, hogy megszabaduljon és (ismét) éljen!”

24 καὶ ἀπῆλθεν μετ’ αὐτοῦ. Καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολὺς καὶ συνέθλιβον αὐτόν.

És elment vele. És követte őt a sok tömeg, és szorongatta őt.

25 καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος δώδεκα ἔτη

És egy asszony, akinek tizenkét éve vérfolyása van,

26 καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν καὶ δαπανήσασα τὰ παρ’ αὐτῆς πάντα καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα,

és sokat szenvedett sok orvostól, és amije volt, ráköltötte, de semmit sem használt (neki), hanem még inkább rosszabb lett,

27 ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπισθεν ἤψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ·

hallva Jézusról, menve a tömegben hátulról megérintette a ruháját:

28 ἔλεγεν γὰρ ὅτι Ἐὰν ἄψωμαι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ σωθήσομαι.

Mondta ugyanis: „Ha megérintem csak a ruháit, meg fogok szabadulni.”

29 καὶ εὐθὺς ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἵαται ἀπὸ τῆς μάστιγος.

És a vérfolyása azonnal elapadt, és észrevette (megértette) a testet tekintve, hogy meggyógyult a gyötrelemből.

30 καὶ εὐθὺς ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξεληθοῦσαν ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγεν, Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων;

És Jézus azonnal észrevéve magában, hogy belőle erő áradt ki, megfordulva a tömegben mondta: „Ki érintette meg a ruháimat?”

31 καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις, Τίς μου ἤψατο;

És a tanítványai mondták neki: „Látod a tömeget, amely szorongat téged, és mondod: > Ki érintett meg?<”

32 καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν.

És körülnézett, hogy lássa azt, aki ezt tette.

33 ἡ δὲ γυνὴ φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν αὐτῇ, ἦλθεν καὶ προσέπεσεν αὐτῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Az asszony pedig félve és remegve, tudva, hogy mi történt vele, jött és leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot.

34 ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ, Θυγάτηρ, ἡ πίστις σου σέσωκέν σε· ὑπάγε εἰς εἰρήνην καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.

Ő pedig mondta neki: „Leány, a hited megszabadított (meggyógyított) téged: menj békében, és legyél egészséges a gyötrelmedtől.”

35 Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγοντες ὅτι Ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανεν· τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;

Még beszélt, amikor jönnek a zsinagógai elöljárótól mondva: „A leányod meghalt, miért fárasztod még a Mestert?”

36 ὁ δὲ Ἰησοῦς παρακούσας τὸν λόγον λαλούμενον λέγει τῷ ἀρχισυναγώγῳ, Μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε.

De Jézus elengedve a füle mellett a beszédet, amit mondtak, mondja a zsinagógai elöljárónak: „Ne félj, (egyedül) csak higgy!”

37 καὶ οὐκ ἀφήκεν οὐδένα μετ' αὐτοῦ συνακολουθῆσαι εἰ μὴ τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου.

És nem engedte, hogy bárki is vele együtt menjen, kivéve Pétert, és Jakabot, és Jánost, Jakab testvérét.

38 καὶ ἔρχονται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ θεωρεῖ θόρυβον καὶ κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλά,

És mennek a zsinagógai előljáró házába, és meglátja a lármát és a sírókat, és a nagyon jajgatókat,

39 καὶ εἰσελθὼν λέγει αὐτοῖς, Τί θορυβεῖσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει.

és bemenve mondja nekik: „Miért zajongtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.”

40 καὶ κατεγέλων αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν πάντας παραλαμβάνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ εἰσπορεύεται ὅπου ἦν τὸ παιδίον.

És kinevették őt. Ő pedig kiküldve mindegyiket, maga mellé veszi a gyermek apját és anyját, és a vele lévőket, és bemegy, ahol volt a gyermek.

41 καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου λέγει αὐτῇ, Ταλιθα κουμ, ὃ ἐστὶν μεθερμηνευόμενον **Τὸ κοράσιον**, σοὶ λέγω, ἔγειρε.

És megfogva a gyermek kezét mondja neki: „Talitha kúm”, ami lefordítva azt jelenti: „Kislány, mondom neked, kelj fel!”

42 καὶ εὐθὺς ἀνέστη τὸ κοράσιον καὶ περιεπάτει· ἦν γὰρ ἐτῶν δώδεκα. καὶ ἐξέστησαν {εὐθὺς} ἐκστάσει μεγάλῃ.

És rögtön felkelt a kislány és sétált: ugyanis tizenkét éves volt. És nagyon-nagyon elámultak.

43 καὶ διεστείλατο αὐτοῖς πολλὰ ἵνα μηδεὶς γνοῖ τοῦτο, καὶ εἶπεν δοθῆναι αὐτῇ φαγεῖν.

És megparancsolta nekik hathatósan, hogy senki ne tudja meg ezt, és mondta, hogy adjanak neki enni.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²¹ Et cum transcendisset Iesus in navi rursus trans fretum, convenit turba multa ad illum, et erat circa mare.

²¹ Amikor Jézus a bárkával ismét átért a túlsó partra, a tó partján nagy tömeg sereglett köré.

²¹ Amikor Jézus ismét áthajózott a túlsó partra, nagy tömeg gyülekezett oda köré, ahol ő a tó partján volt.

²¹ Miután Jézus megint átkelt a túlsó partra, nagy néptömeg gyűlt köréje. Ő ott maradt a tó partján.

²¹ És mikor ismét átkelt Jézus a hajón a túlsó partra, nagy sokaság gyűle ő hozzá; és vala a tenger mellett.

²¹ Amikor Jézus ismét átkelt [a bárkával] a túlsó partra, nagy sokaság gyűlt köréje, és ő a tenger partján maradt.

²² Et venit quidam de archisynagogis nomine Iairus et videns eum procidit ad pedes eius

²² Ekkor jött egy Jairus nevű férfi, a zsinagoga elöljárója, s mihelyt meglátta, lába elé borult,

²² Ekkor odajött hozzá egy zsinagoga-elöljáró, akit Jairusnak hívtak. Amikor meglátta őt, a lábaihoz borult,

²² Akkor odajött hozzá egy Jairus nevű zsinagógai elöljáró. Amikor meglátta, lába elé borult és esedezve kérte:

²² És ímé, eljőve a zsinagoga fők egyike, névszerint Jairus, és meglátván őt, lábaihoz esék,

²² Az egyik zsinagógai elöljáró, név szerint Jairus, jön hozzá. Meglátva őt a lába elé borul,

²³ et deprecatur eum multum dicens: " Filiola mea in extremis est; veni, impone manus super eam, ut salva sit et vivat ".

²³ és igen kérte: „Halálán van a lányom. Gyere el, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.”

²³ és így esedezett hozzá: »A kislányom halálán van, jöjj, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen!«

²³ „A kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezedet, hogy meggyógyuljon és életben maradjon.”

²³ És igen kéré őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.

²³ és esedezve kéri:

– A kislányom a halálán van. Jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon!

²⁴ Et abiit cum illo. Et sequebatur eum turba multa et comprimebant illum.

²⁴ El is ment vele. Nagy tömeg kísérte, ott tolongtak körülötte.

²⁴ El is ment vele. Nagy tömeg követte és szorongatta.

²⁴ El is ment vele. Nagy tömeg ment utána és tolongott körülötte.

²⁴ El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt.

²⁴ Elindult vele. A nagy sokaság is követte, és tolongott körülötte.

²⁵ Et mulier, quae erat in profluvio sanguinis annis duodecim

²⁵ Volt ott egy asszony, aki már tizenkét éve vérfolyásban szenvedett,

²⁵ Egy asszony, aki tizenkét esztendő óta vérfolyásos volt,

²⁵ Volt ott egy asszony, aki tizenkét éve vérzésben szenvedett.

²⁵ És egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásos vala,

²⁵ Egy asszony – aki tizenkét éve vérfolyásos volt,

²⁶ et fuerat multa perpressa a compluribus medicis et erogaverat omnia sua nec quidquam profecerat, sed magis deterius habebat,

²⁶ és sokat kiállt az orvosoktól, mindenét rájuk költötte, de semmi javulás nem mutatkozott, inkább romlott az állapota.

²⁶ és sokat szenvedett a számtalan orvostól, elköltötte mindenét, de semmi hasznát nem látta, hanem még rosszabbul lett,

²⁶ Sok orvos részéről mindenfélét elviselt már és elköltötte mindenét, de semmi hasznát sem látta, sőt még rosszabbul lett.

²⁶ És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett,

²⁶ és sok orvostól sokat szenvedett, és mindenét ráköltötte, de semmi hasznát sem látta, hanem még rosszabbul lett –,

²⁷ cum audisset de Iesu, venit in turba retro et tetigit vestimentum eius;

²⁷ Hallott Jézusról, azért átfurakodott a tömegben, és hátulról megérintette a ruháját.

²⁷ amint Jézusról hallott, hátulról odament a tömegben és megérintette a ruháját.

²⁷ Amikor Jézusról hallott, keresztülfurakodott a tömegben és hátulról megérintette ruháját.

²⁷ Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hátulról kerülve, illetve annak ruháját.

²⁷ amikor meghallotta, amit Jézusról beszéltek, odajött, és a sokaságban hátulról megérintette a ruháját.

²⁸ dicebat enim: “ Si vel vestimenta eius tetigero, salva ero ”.

²⁸ Így gondolkodott magában: „Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.”

²⁸ Azt gondolta: »Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.«

²⁸ Azt gondolta magában: „Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.”

²⁸ Mert ezt mondja vala: Ha csak ruháit illethetem is, meggyógyulok.

²⁸ Ezt mondogatta ugyanis:

„Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.”

²⁹ Et confestim siccatus est fons sanguinis eius, et sensit corpore quod sanata esset a plaga.

²⁹ Rögjön meg is szűnt a vérfolyása, érezte testében, hogy meggyógyult.

²⁹ Valóban mindjárt megszűnt a vérfolyása, és érezte testében, hogy meggyógyult betegségétől.

²⁹ Azonnal meg is szűnt a vérzése és érezte testében, hogy kigyógyult a bajából.

²⁹ És vérének forrása azonnal kiszáradt és megérzte testében, hogy kigyógyult bajából.

²⁹ És azonnal elapadt a vérzés forrása, és érezte testében, hogy kigyógyult a bajából.

³⁰ Et statim Iesus cognoscens in semetipso virtutem, quae exierat de eo, conversus ad turbam aiebat: " Quis tetigit vestimenta mea? ".

³⁰ Jézus nyomban észrevette, hogy erő ment ki belőle. A tömeghez fordult: „Ki érintette meg a ruhámat?”

³⁰ De Jézus, aki azonnal észrevette, hogy erő ment ki belőle, a tömeghez fordult és megkérdezte: »Ki érintette meg a ruhámat?«

³⁰ Jézus nyomban észrevette, hogy erő áradt ki belőle, ezért a tömeghez fordulva megkérdezte: „Ki érintette a ruhámat?”

³⁰ Jézus pedig azonnal észrevehén magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult a sokaságban, és mondta: Kicsoda illeté az én ruháimat?

³⁰ Jézus is azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle, ezért a tömegben megfordulva így szólt: – Ki érintette meg a ruhámat?

³¹ Et dicebant ei discipuli sui: " Vides turbam comprimentem te et dicis: "Quis me tetigit?" ".

³¹ Tanítványai ezt válaszolták: „Látod, hogy tolong körülöttem a tömeg, mégis kérdezed: Ki érintett meg?”

³¹ Tanítványai azt felelték neki: »Látod, hogy mennyire szorongat téged a tömeg, és mégis kérdezed, ki érintett engem?«

³¹ Tanítványai megjegyezték: „Látod, hogy szorongat a tömeg és te még azt kérdezed: ki érintett engem?”

³¹ És mondának neki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda illetett engem?

³¹ A tanítványai ezt mondták:

– Látod, hogy tolong körülöttem a tömeg, és azt kérdezed, „ki érintett meg engem”!

³² Et circumspiciebat videre eam, quae hoc fecerat.

³² De ő körülnézett, hogy lássa, ki volt az.

³² Erre körültekintett, hogy lássa, ki volt az.

³² De ő mégis körülnézett, hogy lássa, ki volt az.

³² És körülnézte, hogy lássa azt, a ki ezt cselekedte.

³² Erre körülnézett, hogy lássa, ki volt az.

³³ Mulier autem timens et tremens, sciens quod factum esset in se, venit et procidit ante eum et dixit ei omnem veritatem.

³³ Az asszony félve, remegve – mert hisz tudta, hogy mi történt vele – előlépett, leborult előtte, és őszintén bevallott mindent.

³³ Az asszony pedig, aki tudta, hogy mi történt vele, félve és remegve előjött, leborult előtte, és őszintén elmondott neki mindent.

³³ Akkor az asszony félve-remegve előjött, mert tudta, hogy mi történt vele. Leborult előtte és őszintén bevallott mindent.

³³ Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve megy vala oda és elébe borula, és elmonda néki mindent igazán.

³³ Az asszony pedig, mivel tudta, mi történt vele, félve és remegve jött elő. Leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot.

³⁴ Ille autem dixit ei: "Filia, fides tua te salvam fecit. Vade in pace et esto sana a plaga tua".

³⁴ Ő megnyugtatta: „Leányom, hited meggyógyított. Menj békével, és maradj egészséges!”

³⁴ Ő pedig ezt mondta neki: »Leányom! A hited meggyógyított téged. Menj békével, és légy mentes a bajodtól.«

³⁴ „Leányom, mondta neki, hited meggyógyított. Menj békével és maradj egészséges.”

³⁴ Ő pedig monda néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.

³⁴ Ő pedig ezt mondta neki:

– Lányom, a hited megszabadított. Menj békével, és gyógyulj meg bajodból!

³⁵ Adhuc eo loquente, veniunt ab archisynagogo dicentes: "Filia tua mortua est; quid ultra vexas magistrum?".

³⁵ Még beszélt, amikor a zsinagóga elöljárójának házából jöttek és közölték: „Mehalt a lányod. Minek fárasztanád tovább a Mestert?”

³⁵ Még beszélt, amikor jöttek a zsinagóga-elöljárótól, és azt mondták: »A lányod már meghalt. Minek fárasztanád tovább a Mestert?«

³⁵ Még beszélt, mikor a zsinagógai elöljáró házából ezt a hírt hozták: „Leányod már meghalt. Minek fárasztod tovább a mestert?”

³⁵ Mikor még beszél vala, odajövének a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert?

³⁵ Még beszélt, amikor a zsinagógai elöljáró házából érkezők ezt mondták:

– A lányod meghalt. Miért fárasztod még a Mestert?

³⁶ Iesus autem, verbo, quod dicebatur, audito, ait archisynagogo: "Noli timere; tantummodo crede!".

³⁶ A hír hallatára Jézus így bátorította a zsinagóga elöljáróját: „Ne félj, csak higgy!”

³⁶ Jézus meghallotta, hogy mit mondtak, és így szólt a zsinagóga-elöljáróhoz: »Ne félj, csak higgy!«

³⁶ A hír hallatára Jézus így bátorította a zsinagógai elöljárót: „Ne félj, csak higgy!”

³⁶ Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higgy.

³⁶ Jézus meghallotta, amit mondtak. Így szólt a zsinagógai elöljáróhoz:

– Ne félj, csak higgy!

³⁷ Et non admisit quemquam sequi se nisi Petrum et Iacobum et Ioannem fratrem Iacobi.

³⁷ Péteren, Jakabon és Jánoson, Jakab testvérén kívül senkinek nem engedte meg, hogy vele menjen.

³⁷ Nem engedte meg, hogy más vele menjen, csak Péter, Jakab és János, Jakab testvére.

³⁷ Nem engedte, hogy más is vele menjen, csak Péter, Jakab és János, Jakab testvére.

³⁷ És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének.

³⁷ Senkinek sem engedte meg, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, Jakab testvérének.

³⁸ Et veniunt ad domum archisynagogi; et videt tumultum et flentes et eiulantes multum,

³⁸ Amikor odaértek az előljáró házához, nagy sírást-rívást, sok siratót, jajgatót találtak ott.

³⁸ Odaérkeztek a zsinagóga-előljáró házához, ahol látta a tolongást, s a hevesen sírókat és jajgatókat.

³⁸ Mikor odaértek a zsinagógai előljáró házához, nagy sírás-rívást, sok siratót és jajgatót talált.

³⁸ És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zűrzavart, a sok síránkozót és jajgatót.

³⁸ Megérkeztek a zsinagógai előljáró házához. Látta a zűrzavart, a hangosan sírókat és jajgatókat.

³⁹ et ingressus ait eis: " Quid turbamini et ploratis? Puella non est mortua, sed dormit ".

³⁹ Bement, s így szólt hozzájuk: „Mit lármáztok itt, mit sírtok? A kislány nem halt meg, csak alszik.”

³⁹ Bement, és azt mondta nekik: »Miért zajongtok és sírtok? Nem halt meg a gyermek, csak alszik.«

³⁹ Belépett és így szólt: „Mit lármáztok, mit sírtok? Nem halt meg a gyermek, csak alszik.”

³⁹ És bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.

³⁹ Bement, és így szólt hozzájuk:

– Miért csináltok ilyen zűrzavart, és miért sírtok? A gyermek nem halt meg, csak alszik.

⁴⁰ Et irridebant eum. Ipse vero, eiectis omnibus, assumit patrem puellae et matrem et, qui secum erant, et ingreditur, ubi erat puella;

⁴⁰ Erre kinevették. Ő azonban mindenkit kiküldött, maga mellé vette a gyermek apját, anyját, s kísérőivel együtt bement abba a helyiségbe, ahol a kislány feküdt.

⁴⁰ De azok kinevették. Ekkor elküldte onnan mindnyájukat, maga mellé vette a gyermek apját és anyját és a vele lévőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt.

⁴⁰ Azok kinevették. Ő azonban kiküldött mindenkit, s maga mellé véve a gyermek atyját és anyját, kísérőivel bement oda, ahol a gyermek feküdt.

⁴⁰ És nevetik vala őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket, és beméne oda, a hol a gyermek fekszik vala.

⁴⁰ Erre csak nevettek rajta.

Ő azonban mindenkit kiküldött, maga mellé vette a gyermek apját, anyját és a vele levőket, s bement oda, ahol a gyermek volt.

⁴¹ et tenens manum puellae ait illi: " Talitha, qum! " – quod est interpretatum: " Puella, tibi dico: Surge! " - .

⁴¹ Megfogta a kislány kezét, s így szólt hozzá: „Talita kum”, ami annyit jelent: „Kislány, parancsolom, kelj föl!”

⁴¹ Megfogta a gyermek kezét, és azt mondta neki: »Talíta, kúmi!« – ami azt jelenti: »Kislány, mondom neked, kelj fel!« –

⁴¹ Megfogta a gyermek kezét és így szólt hozzá: „Talita kum! – vagyis: kislány, mondom neked, kelj föl!”

⁴¹ És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl.

⁴¹ Megfogta a gyermek kezét, és ezt mondta neki:

– Talita kum! – ami azt jelenti: „Lányka, neked mondom, kelj fel!”

⁴² Et confestim surrexit puella et ambulabat; erat enim annorum duodecim. Et obstupuerunt continuo stupore magno.

⁴² A kislány fölkel, és elkezdett járkálni. Tizenkét éves lehetett. A nagy csodálkozástól azt se tudták, hová legyenek.

⁴² A kislány azonnal fölkel és járkálni kezdett. Tizenkét esztendő volt ugyanis. Mindenki nagyon csodálkozott.

⁴² A kislány fölkel és járni kezdett. Tizenkét éves volt. A jelenlevők szinte magukon kívül voltak a nagy csodálkozástól.

⁴² És a leányka azonnal fölkele és jár vala. Mert tizenkét esztendő volt. És nagy csodálkozással csodálkoznak.

⁴² A lányka [azonnal] felállt, és járt kelt. Tizenkét éves volt. Azt sem tudták, hova legyenek a nagy ámulattól.

⁴³ Et praecepit illis vehementer, ut nemo id sciret, et dixit dari illi manducare.

⁴³ De ő szigorúan meghagyta nekik, hogy senki se tudjon a dolgról, aztán még figyelmeztette őket, hogy azonnal adjanak a kislánynak enni.

⁴³ Ő pedig szigorúan megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; majd szólt nekik, hogy adjanak a lánynak enni.

⁴³ De ő szigorúan meghagyta nekik, hogy senki meg ne tudja a dolgot. Aztán szólt, hogy adjanak neki enni.

⁴³ Ő pedig erősen megparancsolá nekik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondá, hogy adjanak annak enni.

⁴³ Szigorúan meghagyta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja. Aztán szólt, hogy adjanak enni a lánynak.

1.1.3. Szöveg behatárolása

A perikópa két epizódot tartalmaz: Jairus leányának a feltámasztását, és a vérfolyásos asszony meggyógyítását. Márk „szendvics szerűen” szerkeszti össze a két eseményt: a tizenkét éves kislány meggyógyításának történetébe (Mk 5,21-24.35-43) belehelyezve írja le a Mester és a beteg asszony találkozását (Mk 5,25-34). Ezáltal dinamikusabbá válik az elbeszélés menete, illetve a két epizód még szorosabban, egymást erősítve kapcsolódik össze.

1.1.4. Szó szerinti értelmezés

E szakaszban Márk a következőket hangsúlyozza:

- Jézus gyengéden és irgalommal fordul az elesettek és a bajbajutottak felé: leánynak nevezve szóba áll a meggyógyított asszonnyal (Mk 5,34), meghallgatja és bátorítja az elkeseredett édesapát (Mk 5,36), megfogja a kislány kezét, s felhívja a szüleinek a figyelmét, hogy adjanak lányuknak enni (Mk 5,41.43).
- A vér az élet, a vérfolyás pedig az élet gyengülésének, elvesztésének a jelképe. Így tehát az a tény, hogy Jézust megérintve meggyógyul a vérfolyásos nő (Mk 5,27-29), mutatja, hogy az Úrnak hatalma van az élet felett. Ezt fejezi ki a kislány feltámasztása is (Mk 5,42).
- Márk az evangéliumában arám nyelven – a Mester anyanyelvén- hagyja meg Jézus szavait a gyermek megszólításában (Mk 5,41), ezzel még erősebben hangsúlyozni kívánja az örömhírt: Jézus Krisztus legyőzi, legyőzte a halált: feltámadt (vö. Mk 16,6).
- A 12-es szám (ennyi éve beteg a vérfolyásos asszony, ennyi éves Jairus leánya) a teljességet szimbolizálja. Jézus nem személyválogató, mindenkin segít: fiatalon, felnőtten, szegényen, gazdagon egyaránt.
- Jézus az emberekkel való találkozásai során a hitre bátorít: vagyis a Szavának való feltétlen engedelmességre és bizalomra, aminek gyümölcse a szabadulás, a gyógyulás, az üdvösség (Mk 5,34.36).

1.1.5. Kulcsszavak elemzése

περιεβλέπετο (*perieblepeto*) (Mk 5,32): 'körültekint, körülnéz'

Ez a szó hatszor fordul elő Márk evangéliumában, s az esetek többségében Jézus e cselekvés alanya: haragosan körülnéz az őt vádlókon, s meggyógyítja az egyik kezére béna embert (Mk 3,5); körültekint a jelenlévőkön, s testvérének, anyjának nevez mindenkit, aki megteszi az Atya akaratát (Mk 3,34). A vérfolyásos asszony epizódjában körülnézve keresi, hogy ki érintette őt meg (Mk 5,32); a gazdag ifjú esete után körültekint, és hangsúlyozza, hogy nehezen jutnak be a gazdagok az Isten Országába (Mk 10,23). Illetve miután bevonult Jeruzsálembe, a templomban alaposan megtekintett mindent (Mk 11,11). Jézusnak e gesztusa a mások iránti figyelmességét, érzékenységét mutatja, aki nem megy el szó nélkül az emberek mellett: tanítja, gyógyítja, figyelmezteti őket. Az Úr tekintete felemel, bátorít, illetve megtérésre ösztönöz. Semmi sem kerüli el a figyelmét: Ő ismeri, hogy mi lakik az ember szívében (vö. Jn 2,24-25; Zsid 4,12-13)!

κρατήσας (krátészász) (Mk 5,41): 'szilárdan megfog, megragad'

Egyes esetekben a kifejezés azt jelöli, hogy Jézus megfogja, megragadja valakinek a kezét: Simon anyósáét, s meggyógyítja őt (Mk 1,31), Jairus leányáét, akit feltámaszt a halálból (Mk 5,41), s a néma lélektől megszállt fiúét, akit felemel az ájulásból (Mk 9,27). E gesztus a fizikai tartalom mellett szimbolikus üzenetet is hordoz: Isten szabadító jobbjá nyilvánul meg Jézusban teljesen, aki szabaddá teszi, felemeli, feltámasztja, vagyis megváltja az embert.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

Krisztus Urunkat nem csupán az asszony keze, hanem hite is megérintette. Vajon melyik volt előbb? A hit vagy az érintés. Értelemszerűen a hit. Először hitt az Úrban, majd pedig ez a hit ösztönözte cselekvésre. Érvényes rá Jakab levele: „*Ugyanígy a hit is, ha tettei nincsenek, magában holt dolog.*” (Jak 2, 17). Nézzétek meg, milyen egyszerűen gondolkodott: „*Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.*” Kétféleképpen látta Ő az Urat. Látta emberségét, hiszen megérintette, de látta a Megváltó Istent is, aki csodát művelt vele. Mire törekedj tehát? Légy te is olyan egyszerű, mint ez az asszony. Ugyan, ki képes teljesen felfogni Isten titkát? Ugyan ki képes tökéletesen ismerni istenségét? Ugyan ki képes itt a földön szemtől szemben látni? Ismerd el Krisztus Urunk hatalmát, istenségét, borulj te is alázattal lába elé és kérd az Ő irgalmát.

Figyeld meg, mit történt ezzel a nővel! Minden pénzét ráköltötte az orvosokra, de mit sem javult az állapota. A földi orvosok földi javakat követeltek, de nem tudtak segíteni, a mennyei Orvos mennyei javakat követel, a hitet, és azonnal meggyógyult. Hitéről tanúbizonyságot tett, amelyet nyilvánosságra hozott, cserébe gyógyulást kapott, amelyet csak ő érzett.

Vö.:

- Szent Ambrus püspök, Exp. in Luc. 6, 57 – 59 (Ambrogio, Exp. in Luc., 6, 57-59)
- Szent Efrém, Diatessaron, VII, 6, 19 – 23 (Efrem, Diatessaron, VII, 6, 19-23)

Isten, valóban, az ember dicsősége, maga az ember pedig Isten tevékenységének a befogadója. Ahogyan az orvos a tevékenységét a betegeken kifejti, ugyanúgy Isten is az embereken.

Vö.: Lyoni Szent Iréneusz, Eretnekségek ellen, II, 20, 2 (Ireneo di Lione, Adv. haer., III, 20, 2)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

Krisztus feltámasztja a halottakat

548. A Jézus által végbevitt jelek bizonyítják, hogy őt az Atya küldte (vö. Jn 5,36; 10,25). Arra hívnak, hogy higgyenek őbenne (vö. Jn 10,38). Azoknak, akik hittel fordulnak feléje, Jézus megadja, amit kérnek (vö. Mk 5,25-34). Akkor a csodák megerősítik a hitet abban, aki az Atya cselekedeteit teszi: bizonyítják, hogy ő Isten Fia (vö. Jn 10,31-38). A csodák ugyanakkor botrányt is okozhatnak (vö. Mt 11,6). Ugyanis nem kíváncsiságot és mágikus kívánságokat akarnak kielégíteni. Jézust oly nyilvánvaló csodái ellenére is egyesek elutasították (vö. Jn 11,47-48); sőt azzal vádolták, hogy az ördögök segítségével cselekszik (vö. Mk 3,22).

549. Amikor Jézus embereket a földi éhségtől (vö. Jn 6,5-15), igazságtalanságtól (vö. Lk 19,8), betegségtől és haláltól (vö. Mt 11,5) megszabadít, messiási jeleket ad. De nem azért jött, hogy a földön minden bajt megszüntessen (vö. Lk 12,13-14; Jn 18,36), hanem hogy az embereket a lehető legrosszabb rabszolgaságból, a bűn szolgaságából kiszabadítsa (vö. Jn 8,34-36), mely hatálytalanítja istengyermeki hivatásukat és oka mindenfajta emberi rabszolgaságnak.

646. Krisztus föltámadása nem a földi életbe való visszatérés volt, mint azon föltámasztások esetében, melyeket ő húsvét előtt végzett: Jairus kislányáé, a naimi ifjúé és Lázáré. E tények csodás események voltak, de a személyek, akikkel a csoda történt, a „megszokott” földi életet nyerték vissza Jézus hatalma által. A maguk idejében újból meg fognak halni. Krisztus föltámadása lényegében különbözik ettől. Föltámadott testében a halál állapotából átmegy egy időn és téren túli, másik életbe. Jézus testét a föltámadásban a Szentlélek eltölti hatalommal; dicsőségének állapotában az isteni életben részesedik, úgy, hogy Szent Pál elmondhatta Krisztusról: ő a mennyei ember (vö. 1Kor 15,35-50).

994. Sőt: Jézus a föltámadásba vetett hitet összekapcsolja saját személyével: „Én vagyok a föltámadás és az élet” (Jn 11,25). Maga Jézus fogja föltámasztani az utolsó napon azokat, akik benne hittek (vö. Jn 5,24-25; 6,40), s akik ették az ő testét és itták az ő vérének (vö. Jn 6,54). Ennek már most jelét és zálogát adja azzal, hogy néhány halottnak visszaadja az életet (vö. Mk 5,21-43; Lk 7,11-17; Jn 11), így jövendőlvén a föltámadását, bár az más létrendbe tartozik. Erről a teljesen egyedülálló eseményről úgy beszél, mint Jónás jeléről (vö. Mt 12,39), mint a Templom jeléről (vö. Jn 2,19-22): megjövendöli föltámadását a megölése utáni harmadnapon (vö. Mk 10,34).

Krisztus átfurmálta a halált

1009. A halált Krisztus átalakította. Jézus, Isten Fia elszenvedte a halált is, mint az emberi lét velejáróját. De ő halálfélelme ellenére (vö. Mk 14,33-34; Zsid 5,7-8) az Atyja akarata iránti teljes és szabad engedelmisségben vállalta magára. Jézus engedelmissége a halál átkát áldássá változtatta (vö. Róm 5,19-21).

A KERESZTÉNY HALÁL ÉRTELME

1010. Krisztus miatt a keresztény halálnak pozitív értelme van. „Számomra ugyanis élni Krisztus, meghalni nyereség” (Fil 1,21). „Igaz beszéd ez: ha vele együtt meghalunk, élni is fogunk vele együtt” (2Tim 2,11). A keresztény halál lényegi újdonsága ez: a keresztség által a keresztény szentségileg már „meghalt Krisztussal”, hogy új életet éljen. Ha Krisztus kegyelmében halunk meg, a testi halál befejezi ezt a „Krisztussal való meghalást”, és véglegessé válik beiktatásunk Krisztusba az ő megváltása által:

„Jobb nekem Jézus Krisztusért meghalni, mint uralkodni a föld határain. Őt keresem én, aki értünk halt meg, őt akarom, aki értünk föltámadt. Születés vár rám (...) Hagyjátok a tiszta fényt vennem. Oda eljutva leszek ember.” (Antiochiai Szent Ignác: Rómaiakhoz írt levél 6, 1-2: SC 10 bis, 114 /Funk 1, 258-260/)

1011. A halálban Isten magához szólítja az embert. Ezért a keresztény Szent Pálhoz hasonlóan vágyódhat a halál után: „Szeretnék megszabadulni, hogy Krisztussal legyek” (Fil 1,23). És Krisztus példáját követve képes halálát az Atya iránti szeretet és engedelmesség aktusává átformálni (vö. Lk 23,46):

„Az én szerelmem megfeszítettett; (...) az élő víz szólal meg bennem,

és ezt mondja: »jőjj az Atyához«.” (Antiochiai Szent Ignác: Rómaiakhoz írt levél 7, 2: SC 10 bis, 116 /Funk 1, 260/)

„A látásodra vágyom; / szeretnék meghalni.” (Nagy Szent Teréz: Poesía, 7: Biblioteca Mística Carmelitana, 6. köt. Burgos, 1919, 86.)

„Én nem meghalok; az életbe megyek be.” (Lisieux-i Szent Teréz: Lettre /1897. jún. 9./: Correspondance Générale, 2. köt. /Párizs, 1973/, 1015.)

1012. A halál keresztény szemléletét (vö. 1Tesz 4,13-14) nagyon szépen fejezi ki az Egyház liturgiája:

„Mert híveid élete, Urunk, megváltozik, de meg nem szűnik, és amikor halandó testünk enyészetnek indul, lelkünket a mennyben örök otthon várja.” (A gyászmise 2. prefációja. Missale Romanum, 1970, 439.)

1013. A halál az ember földi zarándokútjának, a kegyelem és irgalom - amit Isten följánl neki, hogy megvalósítsa földi életét az isteni terv szerint és hogy döntsön végső sorsáról - idejének vége. „Egyetlen földi életünk végeztével” (LG 48.) további földi életre nem térünk vissza többé. „Az ember számára az a rendelkezés, hogy egyszer haljon meg” (Zsid 9,27). A halál után „reinkarnáció” nincs.

1014. Az Egyház buzdít minket, hogy készüljünk föl halálunk órájára („A hirtelen és készületlen haláltól, ments meg, Uram, minket” - imádkozzuk a Mindenszentek litániájában);

hogy kérjük Isten Anyját, imádkozzon értünk „halálunk óráján” („Üdvözlégy Mária” imádság); s hogy bízzuk rá magunkat Szent Józsefre, a jó halál védőszentjére:

„Minden cselekedetedben és gondolatodban úgy kellene viselkedned, mintha azonnal meghalnál. Ha jó volna a lelkiismereted, nem nagyon félnél a haláltól. Jobb volna a bűnöktől óvakodni, mint a halál elől futni. Ha ma nem vagy készen, hogyan leszel készen holnap?” (Kempis Tamás: Krisztus követése 1, 23, 5-8: Kiad. T. Lupo, /1982/, 70.)

„Áldott légy, Uram, a testi halálért, mi testvérünkért,
akitől élő ember el nem futhat.
Akik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, akik magukat megadták
a te szent akaratodnak,
a másik halál nem fog fájni azoknak.”
(Szent Ferenc: Naphimnusz. Sík Sándor fordítása.)

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: Mulieris dignitatem

II. János Pál pápa apostoli levele a nő méltóságáról és hivatásáról

Mk 5,27; Mk 5,34; Mk 5,41

Asszonyok az evangéliumban

13. Ha végiglapozzuk az evangéliumot, sok különböző korú, rendű és rangú nővel találkozunk. Van köztük testileg torzult, mint például az, akit „már tizenhét éve gyötört a betegség lelke, teljesen meg volt görbedve, úgy, hogy nem is tudott fölegyenesedni”,¹ vagy Simon anyósa, aki „lázasan beteg feküdt”,² vagy az az asszony, „aki már tizenkét éve vérfolyásban szenvedett”, aki senkit sem érinthetett, mert úgy vélték, tisztátalanná teszi az embert. Ezek a nők valamennyien meggyógyultak; az utoljára említettet (a vérfolyásos asszonyt), aki a „sokaságban” megérintette Jézus ruháját,³ Jézus megdicsérte nagy hitéért: „A hited megmentett téged.”⁴ Ezek mellett ott van *Jairus leánya*, akit holtából hívott életre Jézus, szelíden szólítva: „Kislány, parancsolom, kelj föl”.⁵ És ott van a *naimi özvegy*, kinek egyetlen fiát Jézus föltámasztotta, és eme tettéhez fűzte irgalmas jóságának kifejezését: „megesett rajta a szíve és megszólította: Ne sírj!”⁶ És végül a *kananeita asszony*, az az asszony, aki hitéért, alázatosságáért és azért a nagyságért, melyre csak egy anyai szív képes, kiérdemelte Jézus

¹ vö. Lk 13,11

² Mk 1,30

³ Mk 5,27

⁴ Mk 5,34

⁵ Mk 5,41

⁶ Lk 7,13

különleges dicséretét: „Asszony, nagy a te hited. Legyen akaratod szerint.”⁷ A kánaáni asszony leánya gyógyulásáért könyörgött.

Az asszonyok, akikkel Jézus útközben találkozott, s akik tőle nagy kegyelmeket nyertek, követték őt – amikor apostolaival bejárta a városokat és a hegyi falvakat, prédikálva és hirdetve Isten országának evangéliumát –, „és vagyonukból gondoskodtak róla”. Az Evangélium megnevezi közülük Johannát, Heródes intézőjének feleségét, Zsuzsannát „és még sok más”.⁸

Gyakran szerepelnek asszonyok a példabeszédekben, melyekkel Jézus az Isten országáról szóló igazságokat igyekszik megvilágítani. Így az elveszett drachma,⁹ a kovász,¹⁰ az okos és balga szüzek történetében.¹¹ Különösen jelentős az özvegy két fillérének története. Amikor a gazdagok adakoztak a templom perselyébe ..., egy szegény özvegy két fillért adott. Ekkor Jézus így szólt: „Ez a szegény özvegy többet dobott be, mint bárki más. Mert a többiek a feleslegükből adtak..., ő azonban mind odaadta, ami szegénységéből telt: egész megélhetését.”¹² Így Jézus őt állította példaképül, őt védte meg, mert annak a kornak a jogrendszerében az özvegyek teljesen védtelenek voltak.¹³

Jézus tanításában és egész magatartásában semmi olyat sem találunk, ami – korának szokása szerint – az asszony hátrányos helyzetét tükrözné. Sőt ellenkezőleg, az ő szavai és tettei mindig kifejezik a nőt megillető tiszteletet és megbecsülést. A meggörnyedt asszonyt „Ábrahám leányának” nevezte,¹⁴ holott ez a kifejezés („Ábrahám fia” formában) az egész Szentírásban csak a férfiakat illette meg. Golgotára vezető útján Jézus így szólt az asszonyokhoz: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok!”¹⁵ Ilyen módon szólni a nőkről és a nőkhöz, nemkülönben így bánni velük, a kor uralkodó szokásához képest teljességgel „új” volt.

Ez még nagyobb jelentőségű volt azoknak a nőknek az esetében, akiket a közvélemény elítélt mint bűnösöket, utcanőket, házasságtörőket. Ott van a szamaritánus asszony, akinek Jézus maga mondta: „Jól mondtad, hogy nincs férjed, mert volt ugyan öt férjed, de akid most van, az nem férjed.” Amikor az látta, hogy ismeri élete benső titkait, fölismerte benne a Messiást, és sietett, hogy közölje ezt a városbeliekkel. A megelőző párbeszéd egyike a legszebbeknek az Evangéliumban.¹⁶ Ott van továbbá a közismert bűnös asszony, aki minden elmarasztalás ellenére belépett a farizeus házába, hogy Jézus lábát kenettel megkenje. A házigazdának, aki ezen megütközött, Jézus ezt mondta róla: „Sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett”.¹⁷

⁷ Mt 15,28

⁸ Lk 8,1-3

⁹ vö. Lk 15,8-10

¹⁰ vö. Mt 13,33

¹¹ vö. Mt 25,1-13

¹² Lk 21,1-4

¹³ Vö. még Lk 18,1-7

¹⁴ Lk 13,16

¹⁵ Lk 23,28

¹⁶ vö. Jn 4,7-27

¹⁷ Lk 7,37-47

És végül talán a legjelentősebb jelenet az összes találkozások között, amikor Jézushoz vitték *a házasságtörésen ért asszonyt*. A provokatív kérdésre: „Mózes a törvényben megparancsolta nekünk, hogy az ilyet meg kell kövezni; te mit mondasz?“, Jézus így válaszolt: „Aki közületek bűn nélkül való, az vesse rá az első követ.” A válasz igazságának oly ereje volt, hogy „egyik a másik után eloldalgott, kezdve a véneken”. Jézus egyedül maradt az asszonnal. „Hol vannak? Senki sem ítélte el téged?” – „Senki, Uram.” – „Én sem ítélek el; menj, és ezután már ne vétkezzél többé”.¹⁸

Ezek az epizódok világos összképet adnak: Krisztus az, aki „tudja, mi lakik az emberben,¹⁹ a férfiban és a nőben. Ismeri *az ember méltóságát és szépségét Isten színe előtt*. Ő maga, Krisztus ennek a szépségnek végső megerősítése. Mindaz, amit mond vagy tesz, a megváltás húsvéti misztériumában nyeri el végleges beteljesedését. Jézus magatartása az asszonyokkal kapcsolatban, akikkel messiási küldetésének útján találkozott, tükrözi Isten örök tervét, aki mindegyiküket megteremtven, Krisztusban kiválasztja és szereti.²⁰ Tehát bármelyikük az „az egyedüli teremtmény, akit Isten önmagáért akart”. *Mindegyik „kezdetből” kapja a személyi méltóság örökségét mint asszony*. A názáreti Jézus ezt a méltóságot megerősíti, megújítja, az evangéliumhoz és a megváltáshoz kapcsolja, amiért e világba küldetett. Ezért kell Jézusnak a nőkre vonatkozó minden szavát és gesztusát a húsvéti misztérium fényében szemlélnünk. Ilyen módon találja meg mindegyik teljes jelentését.

2.4. Pedagógiai vonal:

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó vers

Zöldi Józsefné Magdi: Felhők

Olykor felhők borítják életünk egét:
Nehéz, súlyos, fekete fellegek...
Eltakarják a napot, elveszik a reményt,
Úgy tűnik: nincs ellenük védelem!

Pedig, ha tudnánk, hogy áldást hoznak!
Mindent átmosó, éltető esőt!
Mitől az öröm virágai mind kinyílnak,
S ujjongva dicsérik a Teremtőt!

Mikor felhők borítják életünk egét,
Akkor van Ő legközelebb hozzánk!
Talán megszorít... De fel is üdít!
Érezzük szeretetének sugarát!

¹⁸ vö. Jn 8,3-11

¹⁹ vö. Jn 2,25

²⁰ vö. Ef 1,1-5

Ezért ne féljünk, ha jönnek sötét felhők,
Szívünket hasítják villámok lángjai!
Mert a porzó zápor hideg cseppjeitől
Nyílnak szívünk legdrágább virágai!

Forrás: http://www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztynversekgyujtemenye/keresztynversekgyujtemenye/Zoldi_Jozsefne_Magdi.htm

Domahidi Klára: A keskeny úton

Úr Jézus, kerestél, s kerestelek,
rám talált őszinte szereteted.
Fogod a kezem és mosolyogsz rám,
kegyelmedből van égi ruhám.

Bűneim terhét elfeledhetem,
megújult lélekkel énekelem:
Te vagy a Megváltó, életemnek ura,
vár reám szentjeid égi hona.

Keskeny az út, mely a mennybe vezet,
de kinyújtottad felém áldó kezed,
s ezer baj közt is vezetsz tova,
ne hagyj el engem Uram, soha.

Rád bíztam éltem, s álmaimat,
nyesegesd szüntelen hibáimat.
Hálás a szívem, itt vagy velem,
s körbefon védőn a kegyelem.

Forrás: http://www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztynversekgyujtemenye/keresztynversekgyujtemenye/Domahidi_Klara.htm

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

Hogyan fordulok a bajbajutottak felé? Mennyire vagyok figyelmes, érzékeny mások iránt?

Hitem és cselekedetem összhangban van-e egymással?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Istenünk, aki kegyelmeddel gyermekeiddé fogadtál és a világosság fiaivá tettél minket, kérünk, tartsd távol tőlünk a tévedés homályát, és segíts, hogy igazságod ragyogó fénye mindig tündököljön lelkünkben. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy növekedni tudjak a hitben, és érzékeny s emberséges legyek mindazokhoz, akikkel találkozom, különösen azokhoz, akik gondokkal küzdenek. Amen.

Nyúl Viktor atya

5. Condivisio – megosztás

5.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

Az Úr engem is kézen fog, hogy meggyógyítson és felemeljen, s arra hív, hogy fogjam meg én is mások kezét, hogy vigasztaljam, segítsen őket.

Ha hittel kérek, Isten teljesíti kérésemet.

6. Actio, operáció – tettekre váltás

6.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

Minden nap bízzam magamat rá Jézusra, engedelmeskedjem a szavának.

Mindig bízzak Isten bölcsességében, irgalmában.